

Prima parte a prologului

cuprinde: o discuție între Doamna Kästner și fiul ei; o privire asupra vârfului Zugspitze; un fluture pe nume Gottfried; o pisică cu pete albe și negre; niște zăpadă eternă; un sfârșit de zi armonios și dovada întemeiată că vițeii ajung câteodată boi.

De data asta e vorba despre o poveste de Crăciun în toată regula. De fapt, aș fi vrut s-o scriu acum doi ani; apoi, firește, și anul trecut. Dar mereu a intervenit câte ceva, cum se întâmplă des cu lucrurile astea. Până când mama mi-a spus recent:

— Dacă n-o scrii nici anul ăsta, nu primești nimic de Crăciun!

Așa m-am hotărât. Mi-am făcut imediat bagajul, mi-am pus racheta de tenis, costumul de baie, stiloul verde și foarte multă hârtie și, când ne-am pomenit transpirați și fără suflare în gară, am întrebat:

— Și-acum încotro?

Se înțelege că e cât se poate de greu să pui cap la cap o poveste de Crăciun în toiul unei veri așa toride. Nu te poți așeza dintr-odată să scrii: „Era un frig tăios, zăpada cădea

în troiene și domnului doctor Eisenmayer îi înghețaseră amândoi lobii urechilor uitându-se pe fereastră...“ Adică, chiar dac-ai vrea, n-ai putea scrie așa ceva în august, când stai ca o friptură înăbușită, la piscina publică, așteptând să faci insolație. Sau ai putea?

Femeile sunt practice. Mama știa ce să facă. S-a dus la ghișeul de bilete, i-a făcut un semn prietenos vânzătorului și a întrebat:

— Îmi puteți spune, vă rog, unde e zăpadă în august?

— La Polul Nord, a vrut bărbatul să zică mai întâi, dar apoi a recunoscut-o pe mama și și-a stăpânit observația impertinentă, dând un răspuns politicos: Pe Zugspitze, doamnă Kästner.

Și așa a trebuit să-mi cumpăr pe loc un bilet spre Bavaria superioară. Mama mi-a zis încă o dată:

— Să nu-mi vii acasă fără povestea de Crăciun! Dacă se face prea cald, arunci o privire asupra zăpezii de pe Zugspitze! Ne-am înțeles?

Chiar atunci a plecat trenul.

— Să nu uiți să trimiți rufăria acasă! a strigat în urma mea.

Am strigat și eu, dar numai ca s-o enervez puțin:

— Și udă florile!

După care ne-am făcut semn cu batistele până când nu ne-am mai văzut unul pe celălalt.

Acum, de paisprezece zile locuiesc la poalele muntelui Zugspitze, pe malul unui lac cu apa de un verde profund, și, când nu înot sau fac sport sau joc tenis, ori dacă nu mă plimb cu barca, stau în mijlocul unei pășuni nesfârșite, pe o mică bancă de lemn, cu o masă în față care se tot bălângăne și pe care-mi scriu povestea de Crăciun.

În jurul meu înfloresc flori de toate culorile. Firele de iarbă se apleacă respectuoase în fața vântului. Fluturii au ieșit la plimbare. Iar unul dintre ei, un ochi-de-păun, mă vizitează și pe mine din când în când. L-am botezat Gottfried și ne înțelegem bine. Nu trece zi în care să nu vină fluturând și să nu se așeze pe foile mele de hârtie.

— Ce faci, Gottfried? îl întreb. Cum merge viața?

Iar el, drept răspuns, își ridică și-și coboară aripile, după care-și vede fericit de drum.

Mai încolo, la marginea unei păduri întunecate de brad, cineva a lăsat o mare grămadă de lemne. Peste lemne se strecoară o pisică cu pete albe și negre, holbându-se la mine. Am o mare bănuială că e vrăjită și că ar putea să vorbească dac-ar vrea. Numai că nu vrea. De fiecare dată când îmi aprind o țigară, își înfoaie spatele.

După-amiaza se face nevăzută, fiindcă e prea cald pentru ea. Și pentru mine, de fapt, dar eu rămân pe loc. Nu e puțin lucru să stai așa, degeaba, și să te coci la soare, pentru ca apoi să descrii o bătaie cu bulgări.

Mă reazem înapoi de banca mea din lemn, îmi ridic privirea asupra vârfului Zugspitze, pe ale cărui uriașe stânci zimțate strălucește zăpada eternă – și uite așa pot scrie iarăși. În unele zile, din zonele mai furtunoase ale lacului se ridică nori, care apoi taie cerul în linie dreaptă până ajung la vârf și se îngrămădesc în fața lui de nu mai poți vedea muntele de ei.

În asemenea zile, s-a zis cu descrierile de bătați cu bulgări de zăpadă și alte aventuri de iarnă. Dar nu contează. Atunci scriu scene de interior. Trebuie să știi să lucrezi cu ce ai.

În fiecare seară, trece pe la mine Eduard. Eduard este un vițel frumos ca-n povești, brun, cu coarne mici. Îl auzi venind de departe, fiindcă are un clopot atârnat la gât. La început, îl auzi în depărtare, fiindcă paște undeva sus, pe o pășune alpină. După care clopotul se-aude tot mai aproape. Într-un sfârșit îl poți și vedea. Pășește printre brazii de un verde-închis, cu două sau trei margarete galbene în gură, de parcă le-ar fi cules special pentru mine, și-apoi merge mocăit până ajunge la mine.

— Ei, Eduard, ai terminat munca deja? îl întreb.

El mă privește cu ochi mari și dă din cap, făcându-și clopotul să sune.

Dar mai stă o vreme să mănânce, fiindcă aici găsește anemone și piciorul-cocoșului. Iar eu mai scriu câteva

În fiecare seară, trece pe la mine Eduard

rânduri. Sus de tot dă roată un vultur care se pierde în înaltul cerului.

Într-un sfârșit, îmi închid stiloul verde și-l bat pe Eduard pe blana caldă și lucioasă. Iar el mă înghiontește cu coarnele lui mici, ca să mă ridic. După care pornim amândoi spre casă, peste pășunea frumoasă și colorată.

Ne despărțim în fața hotelului. Eduard nu locuiește la hotel, ci undeva după colț, la niște fermieri.

I-am făcut de curând o vizită fermierului și el mi-a zis că Eduard sigur o să devină mai târziu un mare bou.